

1

“ถ้าฉันเก็บเวลาไว้ในขวดแก้วได้

สิ่งแรกที่ฉันจะทำ...

คือสะสมคืนวันที่ล่วงเลยมานิรันดร์

เพียงเพื่อมอบมันแก่เธอ

ถ้าฉันสามารถทำให้คืนวันเป็นอมตะ

หรือเพียงแค่คำพูด...

จะทำให้ความหวังเป็นจริงขึ้นมาได้

ฉันจะเก็บทุกโมงยามราวสมบัติอันล้ำค่า

เพื่อมอบแก่เธอ

แต่ดูราวกับจะไม่มีเวลาเพียงพอ

ที่จะทำในสิ่งที่ฉันต้องการ

หรือแม้แต่จะหาสิ่งนั้นให้พบ

ฉันวิงวอน เพียงเพื่อจะรู้ว่า

เธอเท่านั้น...

ที่ฉันต้องการก้าวผ่านกาลเวลาด้วย
ถ้าฉันมีกล่องลึกลับ
สำหรับใส่ความหวังและความฝัน
ที่ไม่เคยเป็นจริง...
กล่องนั้นคงจะว่างเปล่า
หากเปี่ยมด้วยความทรงจำ
ที่เธอได้ตอบสนองต่อฉัน”

เสียงเพลง “เวลาในขวดแก้ว” ของ จิม โครซี่ ที่กังวานจากตู้เพลงในร้าน
กาแฟเล็กๆ ริมหาด ตรึงผมไว้กับที่...นานมาแล้วที่ผมไม่เคยได้ยินเพลงนี้จาก
ที่ไหน ราวกับมันได้เลือนหายไปจากความทรงจำของผู้คน หรือถูกเก็บงำไว้ใน
ซอกมุมที่เร้นลึก

“อ้าวอย่าเพิ่งกลับนะ” เสียงใสๆ ดังจากมุมห้อง ผมเงยหน้าจากกล่องไวโอลิน
หันไปมองคนเรียกอย่างแปลกใจ

“เรายังไม่อยากรกลับบ้าน” เจ้าของเสียงเดินถือกล่องไวโอลินเข้ามาหา
“อยากเดินเล่นสักพัก”

“ไปกินกาแฟกันไหม” ผมชวน พลังยกมือขึ้นเสยเส้นผมที่ตกลงมา
ปรกหน้าผาก หล่อныพยักหน้าแทนคำตอบ

“ผมยาวแล้วนะ” หล่อныมองดู “ซอยออกสักหน่อยก็คงจะดี”

“ไว้ก่อนเถอะ” ผมว่า พลังยื่นมือไปรับกล่องไวโอลิน

“มาถือให้”

“ขอบใจ” หล่อныพึมพำ และฉวยกระเป๋านักเรียนผม “เดี๋ยวใส่รถไว้ก่อน
จะได้ไม่ต้องแบกกันรุงรัง”

“ทำยังกับหนักเต็มประดา” ผมหัวเราะ และเดินทางแขนหิ้วกล่องไวโอลิน

ไว้ในมือทั้งสองข้าง โดยมีหล่อนถือกระเป๋านักเรียนตามมา

“ลุงแม่น” เด็กสาวร้องเรียกคนขับรถที่นั่งคอยอยู่บนเก้าอี้ยาวหน้าห้องดนตรี “ช่วยเอากระเป๋าเก็บไว้ออนไลน์ไปใส่รถที่...”

“แล้วคุณหนูล่ะครับ” นายแม่นรับกล่องไว้ออนไลน์และกระเป๋าไปถือพลางมองดูผู้ออกคำสั่ง

“ฉันจะเดินเล่นกับอ้วนสักพัก ลุงขับรถตามไปก็แล้วกัน” หล่อนว่าพลางจุกมือผมวิ่งลงบันได ปล่อยให้คนขับรถยืนมองตามหลังด้วยสายตาขุ่น

เราเดินผ่านประตูใหญ่ของโรงเรียนออกมายังถนนสายเล็ก ๆ ...ชมพูพันธุ์ทิพย์สองข้างทางโรยกลีบพรวนจะเอยคำทักทาย พงอ้อแซมริมบึงโอนสู่ตามแรงลม มองเลี้ยวออกไปเห็นบัวขาวชูดอกกลีบ ๆ กลางบึงกว้าง

“ถ้าเรามีตังค์เยอะ ๆ นะ เราจะซื้อที่ดินนี้แล้วสร้างบ้านหลังเล็ก ๆ กลางบึง” หล่อนว่า พลางยกมือขึ้นโอบคอผม

“ดี” ผมหัวเราะ “เวลาจ่อมซ่อมไว้ออนไลน์คนจะได้เอาอิฐขว้างไม่ถึง”

“ไอ้อ้วน” หล่อนขยี้หัวผม “นายนะไม่เคยให้กำลังใจเราเลยนะ”

“ผมมันประเภทเห็นใครดีไม่ได้ เห็นใครได้แล้วใจไม่ดี”

จ่อมหัวเราะเบา ๆ

“นายจะพาเราเดินไปถึงไหนนี่” หล่อนถามเมื่อเราไปถึงทางแยก พลางหันไปดูรถเบนซ์สีดำใหม่เอี่ยมที่เล่นตามมาห่าง ๆ

“ไม่พาไปขายหรอหรอ” ผมแย้ง

“โอ๊ย ถึงขายก็ไม่กลัว ไม่มีใครมาซื้อหรอ...ผมอแอ้งแรงน้อย ตัวยาวแก้งก้าง หน้าตาก็ดูไม่ได้ แถมยังกินอะไรยาก แล้วก็ขี้แยะด้วย”

“ไปร้านหมาแห่งดีกว่า” ผมสรุป และพาหล่อนลุยทางลูกรังมุ่งหน้าสู่เพิงสังกะสีรูปทรงคล้ายเพิงหมาแหงนที่ขายเครื่องดื่ม และข้าวของกระจุกกระจิก

“ดีนี่” จ่อมทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้สามขาและกราดสายตาไปรอบ ๆ

อย่างชื่นชม “เราชอบ...บรรยากาศยังกับชนบท”

“กาแฟเย็นนะ” ผมถามและหันไปสั่งผู้หญิงวัยกลางคนที่ยืนอยู่หลังหม้อต้มน้ำร้อนซึ่งส่งควันจุก “ป้า ขอกาแฟเย็นสองแก้ว”

“กินขนมมั้ย” จ๋อมถามพลางเปิดฝาขวดโหลที่ใส่ขนมและหยิบถั่วตัดชิ้นเล็กๆ ส่งให้ผม

“ลุงแม่นี่ละ”

ผมมองออกไปที่รถซึ่งจอดแอบอยู่ริมทาง...เปลวแดดยามบ่ายเต้นระริกตามมุมกระจกและขอบโครเมียม เป็นภาพที่ตัดกับกระท่อมที่สร้างขึ้นอย่างหยาบๆ ซึ่งเรียงรายอยู่ถัดไป

“ช่างเกะกะ” จ๋อมกัดถั่วตัดในมือ “แกชินเสียแล้ว บางทีคอยปาดั้งครึ่งก่อนวัน”

“ฟังเพลงนะ” ผมเบนสายตาลับมา และมองเลยไปที่ตู้เพลงเก่าๆ มุมร้าน

“เอานี่ซิ” จ๋อมล้วงกระเป๋ากระโปรงนักเรียน หยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาส่งให้ ผมรับมาเปิดหยิบเหรียญบาทขึ้นมาสองสามอัน

“เพลงอะไรดี” ผมถามขณะลูกขึ้นยืน

“อะไรก็ได้” หล่อนว่า “อย่าให้แรงนักก็แล้วกัน”

ผมเดินไปที่ตู้เพลง และเลือก “เวลาในขวดแก้ว”...เสียงเพลงดังแหวกบรรยากาศซึมซาของยามบ่ายที่หazyเหงา กาแฟถูกทิ้งจนเย็นชืด เมื่อเราเฝ้าแต่หยอดเพลงนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“กลับกันเถอะ” จ๋อมเอ่ยขึ้นเบาๆ...ตู้เพลงเสียบเสียงไปนานแล้ว แมลงวันเริ่มได้ตอมแก้วกาแฟและเนื้อตัวเรา กลิ่นเหม็นของซากสัตว์โรยมาจากที่ไกลๆ

“เดี๋ยวเราไปส่งนาย” หล่อนวางค่ากาแฟลงบนโต๊ะ และเดินนำหน้าผมไปที่รถ นายแก่นกุ๊ยจอบเปิดประตูด้านหลังให้อย่างนอบน้อม

รถแล่นย้อนกลับมาตามทางเดิมผ่านถนนสายเล็กๆ บึงกว้าง และชมพู

พันธุ์ทิพย์เข้าสู่ถนนใหญ่...อาทิตย์ราแสงไปมากแล้ว ความมืดโผล่หลังมาเป็น
ริ้วๆ เหมือนม่านทึบที่คลี่ตัวปิดละครฉากหนึ่ง

“อ้วน” จอมมองดูผมเมื่อรถจอดที่หน้าปากซอย “พรุ่งนี้พาเราไป
ร้านหมาเหงนอนอีกนะ”

“ฮือ” ผมรับคำพลางฉวยกระเป๋าและกล่องไวโอลินลงจากรถ

จอมยังคงหันมามองดูผมอย่างห่วงใย จนกระทั่งรถเบนซ์คันนั้นหันหลังหายไ
กับความมืดเบื้องหน้า

แม่วางมือจากขวดที่กำลังเพนต์ เมื่อผมก้าวเข้าไปในบ้าน

“ทำไมกลับเย็นนักล่ะ” แม่ถาม พลางถอดแว่นสายตาทิ้งวางไว้บนโต๊ะ

“วันนี้มีเรียนดนตรี พอเลิกแล้วจอมเขาชวนไปเดินเล่น”

“อ้อดี” แม่มองดูผมที่ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หายใจด้วยสายตาทนั้
“แทนที่จะรีบกลับบ้านกลับช่อง กลับเตร็ดเตร่ไปไหนต่อไหน”

“แม่ก็...” ผมถอดถุงเท้าโยนไปทางหนึ่ง

“เดี๋ยวนี้ฉันพูดอะไรไม่ได้เลยใช่ไหม” แม่ขึ้นเสียง “วิเศษกันทั้งนั้น
ตั้งแต่พ่อจนถึงลูก”

ผมมองดูแม่อย่างอึดอัดใจ...ระยะหลัง ๆ แม่เปลี่ยนไปราวกับคนละคน
จากผู้หญิงอ่อนหวานเยือกเย็น กลายเป็นคนอารมณ์ร้ายและบึ้งบึ้งอย่างไม่มี
เหตุผล

บ่อยครั้งที่ผมทวนคิดถึงช่วงเวลาที่ผ่านมา เมื่อผมและน้องยังเล็ก...
ตอนนั้นเรายังอยู่บ้านหลังเก่า บ้านที่ใกล้แม่น้ำ ผมยังจำได้ถึงเสียงเรือยนต์และ
เสียงคลื่นกระฉอกตลิ่งเป็นระลอก บางทีเรือกาแพที่แล่นเลาะริมฝั่งจะบีบแตร
ปู๊น ปู๊น เป็นสัญญาณเรียกลูกค้า

ตกเย็นแม่จะพาเราสองคนไปนั่งที่นอกชาน แม่จะค่อย ๆ หวีผมให้น้อง
ราวกับเป็นงานที่มีความสลักสำคัญ ทั้ง ๆ ที่สายตาของแม่เฝ้ามองไปทางทำนน้ำ

อยู่ตลอดเวลา...บางวันเราจะนั่งกันอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งหึ่งห้อยตามต้นลำพู
ชายน้ำเปล่งแสงเรือง ๆ พริบพราย และยุงฝูงใหญ่ส่งเสียงหึ่ง ๆ อยู่รอบตัว

ผมไม่แน่ใจว่าเรารอคอยอะไร อาจจะเป็นพ่อที่กลับบ้านไม่เป็นเวลา หรือ
อาจจะเป็นอะไรสักอย่างที่เราเองก็ไม่เคยรู้

“หนึ่งยังไม่กลับหรือ” ผมถามขึ้นลอย ๆ

“ยัง” แม่ตอบหัวน ๆ ทำท่าคล้ายจะพูดอะไรต่อ แต่แล้วก็นิ่งไป

ผมมองดูแม่อีกครั้ง ก่อนลุกขึ้นไปเก็บถุงเท้าและเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน

ผมปิดประตูห้องนอนและรู้สึกเป็นอิสระที่ได้อยู่ตามลำพัง ลมข้างนอกพัดอุ้
ต้นมะม่วงริมหน้าต่างแกว่งไกวกิ่งก้านกระแทกกระจกหน้าต่างแกรกกราก ผมเริ่ม
ลงมือตัดปรอย ๆ สาดละอองกระเซ็นบนแผ่นกระจก...ผมมองดูเงาตัวเองที่ทอดลง
ในกระจก เงาของเด็กผู้ชายที่อยู่ในวัยเจริญเติบโต แต่ขาดความสดใสไร้เร
ง เช่นที่ควรจะเป็น รูปร่างแม้จะสมบูรณ์ แต่ไหล่ที่ค่อมลงแสดงให้เห็นถึงสภาพ
อ่อนแอภายในจิตใจ...ผมไม่เคยรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ รวากับ
วันเวลาได้วางน้ำหนักของความทุกข์ ความยุ่งยากสับสน และความตึงเครียดที่
เกิดขึ้นในครอบครัวลงบนบ่าผมทีละน้อย ๆ และกว่าจะรู้สึกตัวอีกที ผมก็แทบ
จะแบกรับสภาพที่หนักอึ้งนั้นไม่ไหว

ผมเดินไปที่หน้าต่างและมองเงาปราสาทเลื่อนนั้นเหมือนมองดูคนแปลกหน้า
ผมใช้ปลายนิ้ววาดรูปบนฝ้ากระจกเบา ๆ...รูปเรือใบลำเล็ก ๆ ภูเขา ดวงอาทิตย์
และต้นมะพร้าวโอเนอน ผมฝันถึงทะเล ฝันถึงคืนวันเก่า ๆ ที่พ่อพาเราไปเที่ยว
ทะเล ตอนนั้นผมยังตัวเล็กนิดเดียว พ่ออุ้มผมขึ้นคอ จูงหนึ่งไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง
แล้วเราสามคนพ่อลูกก็ออกเดินห่อ ๆ ไปตามชายหาด โดยมีแม่นอนอยู่บนเก้าอี้
ผ้าใบคอยมองตาม เราเดินมาไกลจนแม่กลายเป็นจุดเล็ก ๆ จุดหนึ่งบนชายหาด
ผมรู้สึกสนุกเมื่อคิดว่าแม่คงหาเราไม่พบ น่าแปลกที่แม่ผมและหนึ่งจะอยู่ใกล้ชิดแม่
มากกว่าพ่อ แต่แม่ก็คล้ายเป็นคนห่างเหินจากเรา

ผมคิดถึงจอมขึ้นมาลอย ๆ หล่อนราวกับเป็นอีกด้านหนึ่งของชีวิตผม... ชีวิตด้านที่มีแต่ความรัก ความอบอุ่น และสมปรารถนา มีอยู่สิ่งเดียวที่เราสองคนเหมือนกัน ก็คือการเป็นคนไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท ในขณะที่เรื่องในครอบครัวทำให้ผมกลายเป็นคนคิดมากเก็บตัว และถูกบีบคั้นให้ต้องเติบโตอย่างรวดเร็ว... ความสมบูรณ์พูนสุขก็ทำให้จอมมีชีวิตโดดเดี่ยวแปลกแยกจากเพื่อนฝูง ยิ่งพ่อจอมทุ่มเทเงินทองให้กับจอมและโรงเรียนเท่าไร จอมก็ถูกกีดกันออกไปจากเด็กอื่น ๆ เท่านั้น จอมเป็นเหมือนเจ้าหญิงน้อย ๆ ในสายตาของครูอาจารย์... เจ้าหญิงที่แสนดีแบบบาง ร่ารวย และบริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่น่าสงสารที่หล่อนกลายเป็นเจ้าหญิงที่ว้าเหว่ที่สุดในโลก เงินทองของหล่อนไม่อาจซื้อเพื่อนได้แม้แต่คนเดียว

ผมนึกถึงวันที่เรารู้จักกันใหม่ ๆ หล่อนถามว่า ผมอยากเรียนอะไรต่อ

“ศิลปากร” ผมตอบหล่อน “ผมอยากเป็น ‘ติสต์’”

“ก็คงดีสำหรับนาย” หล่อนยิ้ม “แต่ยังเหลือเวลาอีกตั้งหลายปี บางทีนายอาจเปลี่ยนใจก่อนก็ได้”

“แล้วจอมล่ะ... ปีนี้ปีสุดท้ายแล้วเลือกอะไรไว้หรือยัง”

“ยัง” หล่อนตอบสั้น ๆ และมองเลยไปที่สนามหญ้าที่เด็ก ๆ กำลังวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน “เราเพียงแต่อยากไปให้พ้นจากที่นี่ เราเบื่อเหลือเกิน”

ผมมองหล่อนเงิบ ๆ และคิดว่าผมเข้าใจหล่อน... เข้าใจในลักษณะของเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ไม่ใช่เช่นเด็กผู้ชายอายุอย่างสิบสี่จะมีต่อเด็กสาววัยสิบเจ็ด

2

นอกจากจ๋อมแล้ว เพื่อนที่ผมสนิทสนมด้วยก็มีเพียงเอก ชัย และป้อม...เอก หรือเอกรงค์ กับชัย เรียนหนังสือร่วมกันมาตั้งแต่ประถม 1 เราได้เลขประจำตัวต่อกัน นั่งโต๊ะใกล้กัน แอบแบ่งขนมและอ่านหนังสือการ์ตูนกันในช่วงโมงที่หน้าเบือหน่าย

ครั้นถึงเวลาสอบ เราสามคนมีสัญญาณลับระหว่างกันบนไม้บรรทัด ยางลบ ดินสอแท่งกุดๆ หรือมือไม้ที่ยกขึ้นแกล้งโน้มน้าวกัน...ในขณะที่อาจารย์คุมสอบถือว่า การทุจริตระหว่างสอบเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย หรือเป็นการหยามหน้าหน้าชนิดที่ให้อภัยกันไม่ได้ แต่พวกเรากลับคิดว่ามันเป็นเรื่องของการชิงไหวชิงพริบที่น่าตื่นเต้น และสิ่งสำคัญที่ซ่อนเร้นอยู่ลึกๆ ก็คือ การแสดงออกถึงน้ำใจและความรักที่เพื่อนมีต่อเพื่อน นั่นทำให้พวกเราไม่รู้สึกละทกละท้านกับโทษทัณฑ์ที่ได้รับในเรื่องแบบนี้ หน้าซำยังติดจะผิ้อยู่ชนิดๆ ด้วยเข้าไปที่กลายเป็นวีรบุรุษในสายตาของเพื่อนฝูง

ส่วนป้อมเพิ่งเข้ามาร่วมแก๊งกับเราเมื่อชั้นประถม 5...ป้อมเป็นเด็กต่างจังหวัดและทอมบอยเต็มตัว กระโปรงนักเรียนของป้อมสั้นแค่หัวเข่า ในขณะที่

เด็กผู้หญิงคนอื่นๆ นิยมกระโปรงยาวเกือบครึ่งน่อง เสื้อของป้อมตัดเย็บด้วยผ้าดิบ และแอบพับแขนขึ้นเสมอเมื่อลับตาอาจารย์ ป้อมตัดผมสั้นคล้ายผมรองทรงของผู้ชาย...ในวัยที่เด็กผู้ชายจับกลุ่มกันในหมู่เด็กผู้ชาย และมองดูเด็กผู้หญิงด้วยสายตาหมั่นไส้และดูแคลน ป้อมจะเป็นเด็กผู้หญิงคนเดียวที่เข้ามาอยู่ในกลุ่มเราได้และเราไม่เคยคิดว่าป้อมจะมีอะไรผิดปกติ เราเล่นหัวกับป้อมเหมือนเพื่อนผู้ชายคนหนึ่ง ไล่เตะมันเมื่อนึกสนุก แอบสูบบุหรี่ในห้องน้ำผู้ชาย และถ้าขัดใจขึ้นมาก็ด่ากันแรงๆ หรือฟาดปากคนละทีสองทีไปตามเรื่อง

“แกน่าจะเกิดเป็นผู้หญิง” เอกมักโวยวายเสมอเมื่อนึกเอ็นดูป้อมขึ้นมา

“ทำไม แล้วแกจะทำไม”

ป้อมลากเสียงถามอย่างไม่พอใจ

“ฉันจะได้จูบแกบ้าง”

เอกพุดยิ้มๆ

“เออซิ” ป้อมเอียงแก้ม “จูบข้างนี้ได้ หรือข้างนี้ได้”

“ไม่เอา” เอกส่ายหน้า

“เดี๋ยวล้อวัก...ถ้าจะจูบแก ฉันจูบไอ้ซ้ายหรือไอ้ขวานดีกว่า”

“โธ่ โธ่...ไอ้ลักเพศ”

ป้อมด่าอย่างซัดถ้อยซัดคำ เล่นเอาพวกเราฮาครืน

ความที่เราลืมนึกว่าป้อมเป็นผู้หญิง ทำให้อีกหลายปีต่อมาได้กลายเป็นเรื่องโศกนาฏกรรมที่ผมไม่มีวันลืมเลือน

เมื่อขึ้น ม.ศ.3 ผมเลือกเรียนไวโอลินในตอนเย็น สัปดาห์ละ 2 วัน คือในวันอังคารและพฤหัสบดี ส่วนเอกรงค์กับซัยล์ สมัครงทีมฟุตบอล เหลือแต่ป้อมซึ่งไม่ชอบดนตรีและจนปัญญาที่จะเล่นฟุตบอล ได้แต่นั่งดูเพื่อนอยู่ริมขอบสนาม หรือไม่เช่นนั้นก็รอพวกเราอยู่ที่โรงอาหาร...ผมยังจำภาพเด็กผู้หญิงท่าทางเก๋ไก๋ตัดผมสั้นที่นั่งซิมเซาอยู่เพียงลำพังในโรงอาหารที่เงียบเชียบ ร้านอาหารทุกร้านปิดประตูเหล็กยึด แก้วอียาวถูกยกขึ้นวางบนโต๊ะไม้เก่าๆ เหมือนทุกสิ่ง

ทุกอย่างได้เลิกราจบสิ้นลงแล้ว ป้อมจะนั่งห้อยขาบนโต๊ะ และทอดสายตาดูออกไปเบื้องนอก รอเวลาที่มีการซ้อมฟุตบอลหรือเรียนดนตรีจะยุติลง

หลายปีมาแล้วที่เราทั้งสี่คนเดินไปยังป้ายจอดรถเมล์ด้วยกันเมื่อโรงเรียนเลิก เราหยอกล้อกัน และส่งเสียงหัวเราะลั่นราวกับเป็นเจ้าของถนนสายแคบ ๆ ที่เรียงรายด้วยต้นชมพูพันธุ์ทิพย์สายนั้น บางครั้งเราจะแฉะลงข้างทางและหักฝักบัวที่เรีย ๆ ฝั่งมาแบ่งกันกิน เมื่อถึงป้ายรถเมล์แล้ว เรายังโอ้อ้อกันอยู่อีกนาน ต่างคนต่างหาเรื่องมาคุยร่ากับจะไม่อยากจากกัน บางครั้งก็เกียจฉะกับรถที่เก่าไปบ้าง คนขับเก่าไปบ้าง เพื่อหาเหตุผลให้เวลาแห่งการอยู่ร่วมกันยืดเยื้อออกไปอีก

บางทีเราก็จุดรั้งกันเมื่อใครคนหนึ่งจะขึ้นรถ ท่ามกลางเสียงเป่านกหวีดเร่งของกระเป๋ารถเมล์

ผมไม่รู้ว่เราทำอย่างนั้นกันทำไมมาเป็นปีๆ ทั้งๆ ที่ในที่สุดแล้วเราต่างก็แยกย้ายกันขึ้นรถเมล์คนละสาย สู่จุดหมายปลายทางคนละแห่ง เพื่อรอคอยวันพรุ่งซึ่งอาจจะมาถึงหรือไม่ถึงเลยในชีวิต

ผมเป็นคนแรกที่แตกกลุ่มออกไป เมื่อเริ่มคุ้นเคยกับจอม...ยามที่ผมกับจอมเดินไปไหนด้วยกัน เจ้าสามคนนั้นจะยืนดักหน้าและเป่าปากยั่วเย้า เด็กผู้ชายในวัยนั้น การคบเพื่อนผู้หญิงหรือมีแฟนไม่ใช่สิ่งที่น่าอับอายอีกต่อไปแล้ว ตรงกันข้ามกลับเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจเสียด้วยซ้ำ แต่สำหรับผมแล้ว จอมอยู่ในข้อยกเว้น แม้ผมจะไม่เคยมีเพื่อนผู้หญิงนอกจากไอ้ป้อม ถ้ามันจะยอมรับว่าตัวมันเป็นผู้หญิง แต่ผมไม่เคยคิดอะไรทำนองนั้นกับจอม ไม่ใช่เพราะว่าหล่อนอายุมากกว่าหรือเป็นรุ่นพี่ หรือฐานะความเป็นอยู่อะไรทั้งสิ้น ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะเหตุใด ไม่รู้แม้จนกระทั่งวินาทีนี้

ป้อมนั่งห้อยเท้าอยู่บนโต๊ะในโรงอาหาร เมื่อผมเดินถือกล่องไวโอลินและกระเป๋านักเรียนเดินลงบันไดตึกมา

“เป็นไง” ผมร้องทัก และเดินเข้าไปหา

“เรื่อย ๆ” ป้อมยกไหล่ สายตาไม่ได้ละจากจุดเดิม
 “ไอ้สองตัวล่ะ” ผมถามพลางวางกล่องไวโอลินลงบนตักมัน
 “โน่น” ป้อมบ้วนน้ำไปทางสนามฟุตบอล ที่เด็กผู้ชายหลายคนกำลังวิ่งไล่
 เตะลูกหนังกลม ๆ กันอย่างเอาจริงเอจัง
 “วันนี้ซ้อมกันนานนะ”
 ผมยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา
 “เกือบ 6 โมงแล้ว”
 “เห็นว่าเดือนหน้าจะลงแข่ง...”
 “จริงหรือ” ผมแปลกใจ “ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”
 “แกจะรู้อะไร...” ป้อมทำเสียงแปร่งหู “...แฟนไปไหนเสียล่ะ”
 “บ้า” ผมชกแขนมันเบา ๆ “แฟนอะไรที่ไหน”
 “ไม่รู้สิ เห็นจิกันออกจะตาย”
 ผมหัวเราะหึ ๆ มองหน้ามันอย่างหมั่นไส้
 “ว่าแต่แกเถอะ เมื่อไหร่จะมีแฟนกับเขาบ้าง”
 “มีไปทำไมวะ” ป้อมตาขวาง “ฉันไม่แรดอย่างแกนี่หว่า”
 “เฮ้อ” ผมถอนหายใจ พลางยกกล่องลงจากตักคนข้างพุด “จะกลับบ้าน
 หรือยัง”

“จ๋อมล่ะ” ป้อมถามเบา ๆ ปรายตาไปทางห้องซ้อมดนตรี
 “วันนี้เขาต่อเพลงใหม่” ผมตอบสั้น ๆ
 “ไปก็ไป” ป้อมโดดลงจากโต๊ะอย่างว่องไว มันมองไปที่สนามฟุตบอลอีกครั้ง
 ก่อนฉวยกระเป๋านักเรียนเดินตามผมออกไปจากโรงอาหาร

“ตระการใจในอ่าวอ้อม	ทะเลลิบ
ใสอย่างแสงพลอยหยิบ	เล่นได้
น้ำเงินร่วมเทาพิภพ	มรกต
สดอย่างจิตกรรมไคร้	โลกโล่สีสรวงฯ